

ת"פ 23704/02/17 - מדינת ישראל נגד שלום יעקב פרידמן

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 23704-02-17 מדינת ישראל נ' פרידמן

בפני כב' השופט אילן סלע

מדינת ישראל - המאשימה

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי), ע"י עו"ד מיכל
בלומנטל

נגד

שלום יעקב פרידמן - הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד שלום בן שבת

פסק דין

אני מזכה את הנאשם מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

כתב האישום ותשובת הנאשם

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של התפרעות לפי סעיף 152 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 ועבירה של סיכון דרכים לפי סעיף 344 לאותו חוק.

2. בכתב האישום נטען כי ביום 9.02.17 התקיימה הפגנה ברח' שבטי ישראל בירושלים, הפגנה שהייתה חלק מהפגנות שהוכרזו על ידי קבוצה במגזר החרדי במטרה לשבש את הסדר הציבורי ולחסום את התנועה בירושלים במחאה על מעצרו של צעיר חרדי סרבן גיוס עריק מצה"ל.

3. במסגרת אותה הפגנה, נחסם הכביש לתנועה, בין היתר בעקבות הסתת פח צפרדע למרכז הכביש והדלקתו והשלכת שקיות אשפה ובקבוקים מהגגות, אשר מנעו מעבר כלי רכב במקום. בצומת שבין כביש מס' 1 לרח' שבטי ישראל בירושלים הפגינו כ-150 חרדים אשר צעקו וחסמו בגופם את הגישה לרחוב שבטי ישראל. כתוצאה מכך, התנועה בכביש מס' 1 מאזור צומת המלונות לכיוון שער שכם עמדה.

4. נטען, כי הנאשם נטל חלק בהתפרעות זו, ובמהלכה הוא הסיט, בסיוע אחרים שזהותם אינה ידועה, פח מתכת מסוג צפרדע בצבע ירוק לאמצע הכביש (להלן: "פח צפרדע" או "הפח"). לאחר מכן, הרים הנאשם עיתון מהכביש, הבעיר אותו באמצעות מצית אשר אחר שזהותו אינה ידועה החזיק עברו והשליכו בווער אל תוך הפח. בעקבות מעשים אלו, כלי רכב אשר נסעו במקום נאלצו בחלקם לבלום, לסטות מהדרך ולעלות על המדרכה, ובחלקם האחר להאט את נסיעתם.

5. בתשובתו לאישום ציין ב"כ הנאשם כי הנאשם הגר בסמיכות לרח' שבטי ישראל הבחין בהתקהלות והוא נעמד בסמוך מתוך סקרנות. הוא לא ידע וגם אינו יודע כיום אם היה רישיון להתקהלות זו אם לאו. לצד זאת, הנאשם הכחיש כי נטל חלק בהתפרעות או כי הסיט את פח האשפה והבעיר אותו.

המסכת הראייתית

6. המאשימה הצטיידה עם עדויות מתנדב המשטרה מתן מאמו ועם עדויות השוטרים דודו כהן וישמבל איילה. כמו כן הוגשו מסמכים בהסכמה ביניהם הודעות הנאשם, הודעות שמסרו המתנדב מאמו, השוטר יוגב וסגן מפקד תחנת הבירה אילן ברחק. מנגד העיד הנאשם שהצטייד עם עדויותיהם של מר אליהו בן ציון פרנק עמו לפי הטענה שוחח בעת מעצרו, ועם עדותו של אחי חתנו מר בן ציון שטיינברג עמו לפי הטענה נפגש בסמוך להגעתו למקום בו נעצר.

פרשת התביעה

7. בעדותו בבית המשפט לא זכר המתנדב מאמו, כך לפי טענתו, ולופרט קטן כלשהו מהאירוע. כל השאלות המתייחסות לאירוע, והוא נשאל לא מעט שאלות בעניין זה, נענו על ידו באותה תשובה: "איני זוכר". הוא ציין כי הוא נכח בהרבה הפגנות במסגרת תפקידו במשטרה, "לפחות ב-20". בנסיבות אלו נתבקש להגיש את הודעותיו (ת/3 ות/4) לפי כלל הקפאת הזכירה שבעבר וליתן לה משקל מלא.

8. בהודעתו העיקרית (ת/3), שלפי תוכנה נמסרה על ידי המתנדב מאמו כ-50 דקות לאחר מעצרו של הנאשם, נרשם מפיו כי במהלך ההפגנה הוא הבחין בהתארגנות על רח' שבטי ישראל פינת בתי הונגרין לגרירת פח צפרדע מתכת בצבע ירוק לעבר מרכז הכביש במטרה לחסום את הכביש. הוא הבחין באדם אחד (שלפי הטענה הוא הנאשם) שהחל, בסיוע של אחרים, לדחוף את הפח למרכז הכביש, תוך כדי שכלי הרכב סוטים מהכביש ועולים על המדרכה להמשך דרכם. בשלב זה, הנאשם בסיוע אדם נוסף הרימו עיתון שהיה מונח על הרצפה, הנאשם הוציא מצית מפלסטיק והבעיר את העיתון. האדם הנוסף שהחזיק בעיתון השליך אותו לתוך הפח.

9. המתנדב מאמו הוסיף בהודעתו כי הוא נצמד לחשוד הנזכר (שלפי הטענה הוא הנאשם) שהתקדם מכיוון הפח על רח' שבטי ישראל אל עבר כביש מספר 1, תוך כדי שמירת קשר עין רציף אתו. בשלב זה הוא עלה בקשר מול הכוחות על מנת שיזהו את הנאשם ויעצרו אותו. צוות הבילוש שנכח בקרבת מקום זיהה את הנאשם לאחר שהוא הצביע עליו וביצעו את מעצרו, תוך כדי שהוא מוודא במהלך כל המעצר והפעילות שמדובר באדם שאכן דרדר את הפח והבעיר אותו. בהמשך, לשאלת החוקר ציין כי שמר על קשר עין ממרחק קרוב של לא יותר מ-10 מטר.

10. בהודעתו תאר את הנאשם כ"נראה בשנות ה-40 לחייו, לבוש חליפה ארוכה בצבע שחור וכן כובע חסידי בצבע שחור, שיער בזקן קצת מאפיר, וזהו". כשהוצגו בפניו שני מציתים שנתפסו על הנאשם ציין כי הוא מזהה את אחד מהם וציין: "כן, מדובר במצית הלבנה עם הריבועים הכתומים".

11. בנוסף, הוגשה בהסכמה הודעתו במשטרה של השוטר כהן (ת/2) במקום חקירתו הראשית. בהודעה צוין כי הוא

היה עם חברו השוטר יוגב בצומת כביש מספר 1 ורח' שבטי ישראל כשנתקבל דיווח על זיהוי אדם שמצית פח צפרדע. הוחלט לעצור את המצית כשהתצפיתן שזיהה אותו הצביע להם בוודאות על האדם שהצית את הפח. הוא ביצע את המעצר יחד עם השוטר יוגב. בחקירתו הנגדית ציין כי הנאשם לא התנגד למעצר.

12. השוטר ישמבל איילה סיפר בעדותו כי במהלך המשמרת נתקבל דיווח על אדם הגורר פח לתוך הכביש. הבלשים שהיו קרובים למקום ביצעו מעצר לאחר שהפח הודלק. הוא עצמו לא נכח במעצר שהיה במרחק של כ-100 מטרים ממנו, אך צילם את התמונות של הפח הדלוק כשהוא מתחיל לבעור (ת/1). לדבריו, המעצר לא היה אלים כי אם "עדין".

13. כך גם הוגשה בהסכמה הודעה שמסר ביום האירוע, סגן מפקד תחנת לב הבירה אילן ברחק שהיה אחראי על מערך הכוחות בכביש מספר 1 פינת רח' שבטי ישראל. בהודעתו ציין כי בשעה 15:30 דווח על חסימת כביש מספר 1 בסמוך לרח' שבטי ישראל. הוא הגיע למקום וזיהה מספר בחורי ישיבה שחסמו בגופם את נתיב הנסיעה בכביש מס' 1. בשלב זה עמדו בצומת של כביש מספר 1 עם רח' שבטי ישראל כ-120 אנשים והוא כרז על אי חוקיות ההפגנה והורה למתקהלים להתפזר. הוא ציין כי שוטרים נכנסו לחלץ את הבלשים שעצרו את הבחור שדרדר את הפח. בהמשך דווח על בחור נוסף שדרדר פח ונעצר. בשלב זה בהודעתו ציין השוטר ברחק כי רח' שבטי ישראל נחסם על ידי פח מסוג צפרדע שהוכנס למרכז הכביש והודלק וכי ברח' שומרי אמונים פינת שבטי ישראל נמצא פח במרכז הכביש שמונע את הנסיעה ברחוב. בשלב זה, נזרקו שקיות אשפה ובקבוקים מהגגות על כלי רכב. אחד הבקבוקים שנזרקו פגע בשוטר ופצע אותו. רח' שבטי ישראל נסגר לתנועה והתנועה בכביש 1 מצומת המלונות לכיוון שער שכם עמדה.

פרשת ההגנה

14. הנאשם סיפר בעדותו כי ביום האירוע הוא היה בבית הוריו שברח' שומרי אמונים, לצורך "תנאים אחרונים" עם המחותן שלו, שכן מדובר היה במספר ימים לפני חתונת בתו. נכחו אצל הוריו מלבדו, המחותן שלו ובנו של המחותן. לאחר שסיימו הוא הלך לכיוון רח' שבטי ישראל והבחין בהתקהלות של אנשים ו"זה היה מעניין". באותה שעה הכביש היה פתוח לתנועת כלי רכב ולא היה מדובר באירוע גדול אלא רק בכ-30-40 אנשים. הוא פגש במקום, חבר הלומד אותו בישיבה והוא שוחח עמו כרבע שעה ואז הוא נעצר. בחקירתו הנגדית ציין כי הוא החזיק מציתים כיוון שהוא מעשן לפעמים ומספר חודשים לפני האירוע הוא החליט כי הוא רוצה להפחית את העישון והחל להשתמש בסיגריה אלקטרונית.

15. מר פרנק סיפר בעדותו כי היה בדרך מביתו לישיבת מיר שם הוא למד. הוא ירד מהרכבת הקלה והבחין בהפגנה. הוא פגש בנאשם שעמד על המדרכה והם שוחחו כרבע שעה בדברי תורה. תוך כדי דיבור השוטרים עצרו את הנאשם.

16. מר שטיינברג סיפר כי ביום האירוע נערכו "תנאים אחרונים" בבית הוריו של הנאשם ברח' שומרי אמונים. בסוף המפגש, הנאשם אמר שהוא הולך לרח' החומה השלישית להתרים אנשים לקראת החתונה. הם יצאו יחד וכשהגיעו לצומת במרכז רח' שומרי אמונים, הוא פנה שמאלה והנאשם פנה ימינה לכיוון רח' שבטי ישראל. בחקירתו הנגדית ציין כי לא הבחין בחסימת כבישים ובפינת הרחובות שומרי אמונים ושבטי ישראל הוא ראה אולי 10 אנשים.

דין והכרעה

17. לא הייתה מחלוקת של ממש כי במועד הרלוונטי התקיימה התפרעות ברח' שבטי ישראל. הדבר עלה מהודעתו של סגן מפקד תחנת הבירה ברחק לפיה ברח' שבטי ישראל ובצומת כביש מס' 1 ורח' שבטי ישראל התקיימה התקהלות שכללה חסימת כבישים גם באמצעות פחי אשפה, השלכת שקיות אשפה על כלי רכב והשלכת בקבוקים. המחלוקת הייתה בשאלה, האם הנאשם נטל חלק בהתפרעות ואם הוא זה שהסיט את פח האשפה למרכז הכביש והבעיר אותו.

18. גרסת המאשימה לפיה הנאשם ביצע את המיוחס לו נתמכה למעשה רק בהודעה שמסר במשטרה המתנדב מאמו, וכאמור, נתבקש לקבל את ההודעה שמסר במשטרה לפי כלל הקפאת הזכירה שבעבר. ברם, לטעמי לא מתקיימים התנאים הנדרשים לקבלת ההודעה לפי כלל זה.

19. התנאים לקבלת תרשומת של עד על התרחשות שהוא היה עד לה ונרשמה סמוך להתרחשות על ידו או מפיו, תהא קבילה כראיה לתוכנה אם מדובר ברישום כן, אמיתי ומדויק, ואם השתכנע בית המשפט כי טענת העד שאין הוא זוכר את פרטי ההתרחשות הינה טענה כנה ואמיתית (ראו: ע"פ 869/81 שניר נ' מדינת ישראל, פ"ד לח(4) 169 (1984)). כאמור, המתנדב מאמו לא זכר ולו פרט קטן מהאירוע. אכן, הוא טען כי היה שותף, במסגרת התנדבותו במשטרה באירועים רבים. ברם, לטעמי, גם בנסיבות שכאלו, קשה לקבל את הטענה כי הוא אינו זוכר ולו פרט אחד. אין מדובר במעצר של אדם שכל שעשה היה השתתפות בהתפרעות, חסם כביש וכיוצ"ב. עיון בהודעתו של המתנדב מאמו מלמד כי בזמן אמת הוא ראה את האירוע לפרטים. הבחין בנאשם מתארגן להסטת הפח לכביש; הבחין בנאשם דוחף את הפח לכביש, כשמדובר בפח צפרדע; הבחין בנאשם ואדם נוסף מרימים עיתון; מציתים אותו; ומשליכים אותו לפח. מהודעתו עולה כי הוא אף ידע לזהות את צבע המצית והריבועים הכתומים על גביו. הוא צעד אחרי הנאשם כשהוא צופה בו מקרוב במשך 10 דקות עד שחברו אליו השוטרים ועצרו את הנאשם. ספק בעיני כמה אירועים מסוג זה נצפו על ידי המתנדב מאמו במסגרת שירותו כמתנדב במשטרה, וקשה לקבל כי הוא אינו זוכר דבר כלשהו מהאירוע. תמים דעים אני עם ב"כ הנאשם כי קבלת ההודעה כראיה בנסיבות אלו תהא מרחיקת לכת.

20. מעבר לצורך אציין כי גם אם הייתי סבור כי מדובר בראייה קבילה, לאמור יש לקבל את עדותו של העד במשטרה במקום עדותו בבית המשפט במסגרתה זכרוננו בגד בו, הרי שהמשקל שיש לייחס לעדותו במשטרה, היא נמוכה ביותר, וודאי שלא ניתן לבסס עליה, ולמעשה עליה לבד, הרשעה בפלילים. ואבהיר.

21. ככלל, קביעת משקל ומהימנות של עדות תעשה על פי התנהגות העד, נסיבות העניין ואותות האמת המתגלים במהלך המשפט. מקום בו למעשה העד אינו מעיד דבר, לא ניתן לבחנה במבחן "השוואה חיצונית" מול שאר הראיות ולא לבחון את גרסת העד כפי שהיא לעצמה במבחן "השוואה פנימי" - אם היא קוהרנטית או שיש בה סתירות או עובדות בלתי מסתברות. בנסיבות שכאלו, קשה, עד בלתי אפשרי, לקבוע ממצאי מהימנות ביחס לעדות. למעשה בית המשפט צריך לייחס מהימנות לעדות מפי הכתב מבלי שיכול היה להתרשם מאומרה למעט מאמירותיו בבית המשפט בדבר אי זכירתו את האירוע.

22. זאת ועוד. אכן, הכלל הוא כי קביעה באשר למהימנותו של עד מחייבת רק בדיון שבו נקבעה ואין לה השלכה

על מהימנותו של העד בדיונים אחרים (ע"פ 6251/94 **בן ארי נ' מדינת ישראל**, פ"ד מט(3) 45 (1995)). ברם, לטעמי, מקום בו בית המשפט אינו יכול לקבוע מהימנות אודות העדות המושמעת בפניו מאחר ולמעשה היא ריקה מכל תוכן, והוא נדרש לייחס מהימנות לעדות כתובה שניתנה לפני זמן רב, אחד הכלים של בית המשפט לקבוע את מהימנות אותה עדות היא גם, ולו במידת מה, המהימנות שיוחסה לעד שרשם אותה בהליכים אחרים.

23. במקרה זה, לצד הקביעה כי לא קשה לקבל את גרסת העד בפני כי הוא אינו זוכר פרט כלשהו מהאירוע, עומד פסק דין שניתן בהליך פלילי אחר, גם בו העד מסר עדות (ת"פ 59625-03-17 בבית משפט זה), על אירוע שארע בהפגנה דומה של חרדים שחשמו כבישים ואחד מהמפגינים הואשם בעבירת התפרעות לאחר הוראת התפזרות ותקיפת שוטר, ובית המשפט (כב' השופט ירון מינטקביץ) קבע בהכרעת הדין כי עדותו של העד (כמו גם של יתר השוטרים שהעידו באותו עניין): "לא הייתה אמת".

24. לצד זאת, בחינת הודעתו של המתנדב מאמו אל מול העדויות האחרות מגלה קיומן של סתירות ביניהן. כך, למשל, בעוד המתנדב מאמו העיד במשטרה בתשובה לשאלת החוקר האם הנאשם התנגד למעצרו, כי הוא "ניסה להימלט מהבלש דודו" (שורה 50 בת/3); השוטר דודו (כהן) עצמו ציין בעדותו בבית המשפט כי הנאשם לא התנגד למעצר. גם בהודעתו שנרשמה סמוך לאירוע על ידי השוטר דודו לא נזכרה התנגדות של הנאשם למעצר (ת/2). גם בהודעתו של השוטר גיל יוגב שעצר את הנאשם ובדו"ח הפעולה שערך, אין איזכור כלשהו להתנגדות של הנאשם למעצר וודאי לא לניסיון בריחה שלו. וגם השוטר ישמבל ציין בעדותו כי הבחין במעצר מרחוק והוא לא היה "עדין".

25. גם עדותו של המתנדב מאמו במשטרה כי מרגע הצתת הפח ועד מעצר הנאשם חלפו 10 דקות במהלכם נסעו כלי רכב ברחוב שנאלצו לעקוף את הפח בנסיעה על המדרכה או לבלום לפניו, בעייתית. שכן, אם בשלב ההצתה של הפח, רח' שבטי ישראל היה חסום על ידי מפגינים, הטענה בדבר נסיעת כלי רכב אינה יכולה לעמוד. אם בשלב זה הכביש היה פנוי ממפגינים אזי עדותו של הנאשם כי עמד במקום בו לא הייתה הפגנה - מתחזקת.

26. בנסיבות אלו אני סבור כי אין די בסברה שהעלתה ב"כ המאשימה בסיכומיה לפיה אין סיבה שהעד לא יאמר אמת וימציא את הדברים, כדי לסמוך על דברי העד בהודעתו במשטרה מסקנה בדבר מעשיו של הנאשם.

27. אציין עוד, כי גם קיימת אפשרות שהזיהוי של המתנדב מאמו את הנאשם כמי שהסיט את הפח לכביש בטעות יסודה. העד תאר את הנאשם כ"נראה בשנות ה-40 לחייו, לבוש חליפה ארוכה בצבע שחור וכן כובע חסידי בצבע שחור, שיער בזקן קצת מאפיר", תיאור שאינו מאפיין אך את הנאשם כי אם רבים רבים ממשתפי ההפגנה. אכן, לטענת המתנדב מאמו הוא שמר על קשר עין רציף עם הנאשם למשך 10 דקות [דבר בעייתי כשלעצמו בהתחשב בכך שלפי עדות המתנדב מאמו הנאשם החל בצעידה לעבר כביש מספר 1 מיד עם הצתת הפח ועד למקום מעצרו מדובר במרחק של דקות בודדות בלבד וגם המרחק מהמקום בו עמדו השוטרים שנקראו לסייע במעצר ועד למקום מעצרו הוא מרחק הליכה של דקה או שתיים לכל היותר] ממרחק של כ-10 מטרים, כשלפי הטענה במקום היו מפגינים רבים והכביש היה חסום. ואולם, בנסיבות אלו ייתכן בסבירות לא מבוטלת שהעד טעה בזיהוי, ובשים לב לכך שלא ניתן היה להעביר את עדותו בכור המבחן של החקירה הנגדית נוכח אי זכירתו דבר מהאירוע, המשקל שיש לייחס לעדותו, גם מטעם זה, הוא נמוך ביותר. ובהיות הודעתו העדות היחידה אודות ביצוע העבירה, לא ניתן לבסס עליה הרשעה.

28. אכן, ב"כ המאשימה טענה כי גרסת הנאשם אינה חפה מקשיים והיא גרסה מתפתחת. ברם, אני סבור כי ככלל עדותו תאמה את דבריו בחקירתו במשטרה כ-4 שעות לאחר מעצרו (ת/6). גם שם סיפר כי היה בבית הוריו שברח' שומר אמונים וכשיצא משם, שמע שיש מחאה ברח' שבטי ישראל ו"היה לי מעניין לראות ויצאתי לראות". הוא הוסיף כי הוא דיבר עם חברים כרבע שעה ואז הוא נעצר. אני סבור כי יש שוני, וודאי לא משמעותי בכך, שבמשטרה ציין: "יצאתי מהדירה של ההורים שלי ושמעתי שיש מחאה (ב)שבטי ישראל, היה לי מעניין לראות ויצאתי לראות" לבין דבריו בבית המשפט כי היה בבית הוריו ו"אחרי שסיימנו עליתי את העלייה (לרח' מרח' הרב נאה לרח' שומרי אמונים - א.ס.) הייתי צריך ללכת לכיוון שבטי ישראל, הלכתי וראיתי כמה אנשים עומדים שם, זה היה מעניין, פגשתי שם חברים מהישיבה דיברתי איתם... הייתי צריך ללכת לכיוון, הכביש היה פתוח היו כמה אנשים ואז התחלתי לדבר איתם... הייתי צריך ללכת לכיוון (רח') החומה השלישית, לא אמרתי את זה (במשטרה) כי זה דברים פרטיים... תמיד שיש אנשים הלכתי לראות זה נקרא סקרנות". גם גרסתו כי אירוע של "תנאים אחרונים" בין מחותנים אינו אירוע חגיגי במיוחד מקובלת עלי. עדותו גם עלתה בקנה אחד עם הודעת השוטר יוגב שציין כי בזמן מעצרו של הנאשם הוא שוחח עם אדם אחר בצומת הרחובות שבטי ישראל ושומר אמונים.

29. בסיכומיה, טענה ב"כ המאשימה כי גם אם ייקבע שהנאשם לא הוא זה שהסיט את הפח, הרי שגם לפי גרסת הנאשם עצמו, שהגיע למקום מתוך סקרנות ונותר כדי לשוחח עם חבריו, יש כדי להוות עבירה של השתתפות בהתפרעות. זאת נוכח העובדה שהוא הבחין בקיומה של התפרעות ובנוכחות השוטרים ובחר להישאר שם. אין דעתי כדעתה.

30. אכן, ב"כ המאשימה תמכה טענתה בעניין זה בפסיקה (ע"פ (מחוזי-י-ם) 13807-05-16 **מדינת ישראל נ' שפירא** (פורסם בנבו, 28.09.16)). ברם, באותו מקרה מדובר היה בנאשם שהגיע להשתתף בהפגנה שהפכה להתפרעות, והשאלה שהייתה מונחת בפני בית המשפט הייתה האם נכון לראות את הנאשם כמשתתף בהתפרעות. השאלה במקרה זה היא אחרת ועניינה באדם שהגיע באופן אקראי למקום בו מתקיימת התפרעות. בעניין זה, ככלל, בנוכחות במקום בו מתקיימת התפרעות אין די כדי להרשיע בעבירת התפרעות (ראו: ע"פ 5035/09 **נאווי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 14.04.10); ת"פ (מחוזי-י-ם) 12872-03-16 **מדינת ישראל נ' אלקבץ** (פורסם בנבו, 5.11.17)). אכן, ייתכנו מקרים בהם הישארות במקום יכולה להיחשב כשהשתתפות בהתקהלות גם למי שנזדמן למקום מלכתחילה באקראי, כך למשל, מקום בו נתפגש האדם להתפנות אך החליט להישאר (ראו: ע"פ 100/51 **דרשביץ נ' היועמ"ש**, פ"ד 278 (1951); ע"פ 12872-03-16 בעניין **אלקבץ**). ברם, במקרה זה לא הוכח, ואף לא נטען, כי נאמר לנאשם להתפנות. יתרה מזאת. הנאשם נעצר בפינת הרחובות שבטי ישראל ושומרי אמונים על המדרכה, וכפי שעלה מהעדויות במועד מעצרו של הנאשם לא הייתה התקהלות במקום בו עמד והוא היה על המדרכה מבלי שהיו אנשים נוספים בסביבתו (למשל, הודעת המתנדב מאמו: "בעת המעצר לא היו ליד החשוד אנשים נוספים חוץ מאדם אחד...") - שורה 31 בת/3; הודעת השוטר יוגב: "החשוד דיבר עם עוד אדם אחר שנעמדו בכניסה לשבטי ישראל בחניון צמוד למכוניות" - שורה 26). בנסיבות אלו, לא ניתן להרשיע את הנאשם בעבירת התפרעות.

סופו של יום אפוא, וכאמור בפתיחה, אני מזכה את הנאשם מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ב סיוון תשע"ח, 05 יוני 2018, במעמד המת"צבים.